

СВЪТУЛКА

отъ влага и студъ, прѣсното топло млѣкце надробено съ коравия хлѣбъ бѣше Божи даръ! . . .

Дѣдо Ангелъ запали буенъ огънь предъ колибата ни. Обиколихме огъня. Облаци пара се дигнаха отъ насъ и мокритѣ ни дрехи . . . Поизсушихме се, поразвеселихме се, вечеряхме набързо и лека дрѣмка ни овладѣ. Умората надви. Налегна ни сънь. Но де да спимъ? Въ колибата ни капѣше, а вѣнъ заромони тихъ дребенъ дъждецъ. Дълго време огънятъ се бори, но дъждътъ победи, изгаси го . . .

Прибрахме се въ колибата, седнахме единъ до другъ, опрѣхме грѣбъ о грѣбъ и заключомахме глави . . . Въ колибата капѣше. Капне капка и улучи въ шията или по лицето. Сепвашъ се въ мигъ отъ студената капка, трепнешъ изплашенъ, клюмнешъ глава пакъ, за да трепнешъ и се събудишъ пакъ следъ мигъ, и пакъ, и тѣй безкрай, . . . цѣла нощъ! . . . Дълга, мжчителна, безкрайна нощъ! . . .

Закуска и върщане

Сутринята още въ тъмно ние бѣхме на кракъ треперѣхме отъ студъ и играехме хоро предъ колибата, за да се стоплимъ. Дѣдо Ангелъ се опита да захване огънь съ огнилото си, но нѣмаше нищо сухо край насъ, което да се разпали и разгори огъня. Едвамъ дочакахме да се разсъмне, да се събудятъ говедаритѣ и прибератъ злитѣ кучета. Дѣдо Ангелъ отиде при тѣхъ и донесе пакъ една грамадна главня и буенъ огънь пламна скоро . . .

Следъ малко, ето го и бае Младенъ говедарѣтъ пакъ съ пълно менче млѣко ни поздрави съ „добро утро“. Нѣмахме думи да му благодаримъ! Давахме му пари; не прие

— Добрината, що ни е направилъ дѣдо Ангелъ, съ пари не се купува, — каза той съ свѣтнали отъ радостъ очи.

Погледнахме дѣдо Ангела, а той наведе глава и прошепна:

— А, нищо, нищо, Младене, не е голѣма работа!

Дъждътъ рѣмѣше още. Мъглата бѣше гжста и непрогледна. Дѣдо Ангелъ и бае Младенъ казаха, че ще вали цѣлия день. И ние трѣбваше да се върщаме назадъ. Дѣдо Ангелъ се опита да ни убеди да се за-